

[Alfred Jensen.]

og for at gå over til andre former for lønningeberegning, men egentlig ikke for at forbedre arbejdernes forhold på de pågældende virksomheder.

Vi husker strejken hos Philips, og vi kender adskillige andre strejker, hvorunder arbejderne har set sig nødsaget til at nedlægge arbejdet for at væge sig mod de urimelige forhold, der blev budt dem under selve produktionsprocessen.

Det mangler ikke på løfter: bare man øger produktiviteten, skal man nok få fordele. En stor tobaksfabrik havde lovet sine arbejdere, at de, såfremt de øgede arbejdsindsatsen, skulle få arbejdstiden nedsat. De gennemførte den forøgelse af produktionen, som havde været stillet op som betingelse, men da de havde gjort deres pligt og skulle til at have de goder, som skulle flyde deraf, så greb højere magter ind og forbød, at der gennemførtes en sådan ordning.

I dag læser vi i aviserne, at nogle strejkevarsler er blevet kendt ugyldige. Det drejer sig om strejkevarsler overfor firmaet Fisker & Nielsen, og de oplysninger, der er kommet frem om forholdene, er jo ganske artige. De viser, hvorledes man udnytter rationaliseringen, ikke til gavn for arbejderne på virksomheden, ikke heller til gavn for forbrugerne. Efter det, der blev oplyst på mødet i går efter kendelsens offentliggørelse, viser det sig, at produktionen i dette firma er forøget fra 60 000 til 100 000 støvsugere årligt, uden at der af den grund er ansat flere arbejdere, og uden at den pris, forbrugerne skal betale, nedsættes. Det er altså virksomhedens ejere, der har skovlet penge ind og gjort det under sådanne forhold, at arbejderne har set sig nødsaget til at rejse lønkrav, fordi de lønninger, der blev budt, var langt under gennemsnittet indenfor denne industrigren i almindelighed. For smedenes vedkommende skal der endda være en temmelig stor forskel, 33—40 øre. Det taler sit tydelige sprog om, hvordan indstillingen er i de forskellige firmaer. Derfor forekommer det mig, at der ikke er noget særlig opløftende i at gennemføre et lovforslag som dette, der kan tjene til at indbilde arbejderne, at nu er der en vej fremad her, medens der i

virkeligheden ikke er nogen vej. Jeg synes heller ikke, man kan lade ude af betragtning det, som ordføreren for forslagsstillerne gang på gang i det sidste års tid har fremført her, nemlig at forbruget er for stort, at det skal skæres ned. Ja, hvad har så egentlig arbejderne ud af at forøge deres indsats, eventuelt forøge deres muligheder for at leve lidt bedre, når folketingset gennemfører foranstaltninger, der bevirker, at købekraften forringes?

Jeg skal ikke bruge tiden til at fremdrage produktionstillene og lønningstillene, det gjorde min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen forleden dag. Derigennem godtgjordes det, at der er sket en temmelig stor produktionsforøgelse og en stor forøgelse af produktiviteten, langt større, end hvad der svarer til det udbytte, arbejderne får. Jeg vil derfor ikke tro, at arbejderne i almindelighed går på en limpind som denne; jeg tror, de vil afvise den som uegnet til at løse de problemer, arbejderne står overfor nu. Nu drejer det sig om, at der gives erstatning for de forringelser, prisstigningerne har medført. Nu drejer det sig om at sikre kortere arbejdstid på grund af den arbejdsløshed, som trods alt findes, og på grund af, at arbejdstempoet er jaget op, således at det er ganske uforsvarligt at fortsætte med den hidtil gældende arbejdstid.

Udbyttedelingstanken klarer altså ikke på kort sigt problemerne for arbejderne og ej heller på lang sigt; det var jeg inde på, da jeg første gang tog grundig stilling til denne sag. Jeg skal derfor nøjes med at fastslå, at udbyttedelingstanken ikke vil klare de sociale problemer og ikke er egnet til at sikre den udvikling af de produktive kræfter, som forslagsstillerne her tænker på. Jeg burde måske tilføje, at de problemer, man i produktionen står overfor nu og fremefter med udnyttelsen af atomenergien, netop stiller krav om større samvirke, hvis man skal være i stand til at udnytte de muligheder, der her findes. Derfor klares problemet ikke med et forslag af denne art. Der er kun een måde at løse det på til betryggelse for menneskene, nemlig ved at produktionsmidlerne overgår til samfunds-eje, således at folket får udbyttet af sit arbejde og det ene menneskes udbytning af det andet afskaffes. Det sker ikke efter